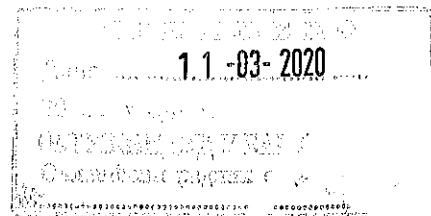

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019080 17 Uvp
Banja Luka, 26.2.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednice vijeća, te Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Snežane Crnojević, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije BiH“ Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2., koje zastupa Srđan Blagovčanin, predsjedavajući Odbora direktora, (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj: 02-01-OP-2263/16 od 3.6.2016. godine, JP „Putevi Republike Srpske“ d.o.o., zastupanog po direktoru Dušku Gojiću (u daljem tekstu: tuženi) u predmetu odobrenja pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019080 16 U od 28.3.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 26.2.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, u stavu 1. izreke, uvažanjem tužbe poništen je uvodno označeni akt tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca, izjavljena protiv akta tuženog broj: 02-01-OP-2263/16 od 6.5.2016. godine, jer je tuženi ponovo odbio da dostavi spisak zaposlenih radnika. Stavom 2. izreke presude odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da je osporeni akt nepravilan i nezakonit, iz razloga što odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj: 20/01) i Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06) propisuju da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama, u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svoga rada, izuzev ograničenja (izuzetaka), koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, a u cilju zaštite njihove privatnosti. Međutim, da je tuženi postupio suprotno odredbi člana 8. u vezi sa članom 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim nije propisan izuzetak u primjeni člana 5. istog zakona, jer da ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak, zbog čega tražene informacije ne predstavljaju privatnost, kako to pogrešno smatra tuženi. U tom smislu i da je tuženi bio dužan tužiocu dostaviti spisak zaposlenih radnika, koji sadrži imena i prezimena lica, izuzev podataka koje sadržavaju njihove lične generalije.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija njenu zakonitost zbog povrede materijalnog propisa i povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari. Tuženi smatra da je sud postupio suprotno odredbama člana 5. i 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka, kojim je regulisano da je davanje podataka uslovljeno postojanjem saglasnosti nosioca podataka, koja u konkretnom slučaju

nije data. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine te predmet vrati sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev tužilac je istakao da tuženi nije stranka u smislu člana 35. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), jer pobijana presuda nije pravosnažna u materijalno- pravnom smislu zbog čega zahtjev treba odbaciti. Ističe da su neosnovani navodi tuženog da se traženi podaci mogu podvesti pod izuzetak u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te je pozivanje tuženog na članove 3. 5. i 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka pogrešno, jer tužilac nije tražio tuđe lične informacije, niti je iste imao namjeru obrađivati, već je tražio informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, jer da spisak radnika ne predstavlja informacije koje se odnose na privatnost treće osobe. Predmet interesovanja tužioca nije dostavljanje ličnih podataka, koji se ne navode u spisku radnika, kao što su JMBG i drugi podaci, zbog čega je predložio da se zahtjev odbije, kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Neosnovan je prigovor tužioca da tuženi nije stranka u upravnom postupku, pa da zbog te činjenice, kao i zbog sadržine odluke kao u izreci pobijane presude zahtjev treba odbaciti, kao nedopušten. Naime, prema odredbi člana 35. stav 1. ZUS, protiv pravosnažne odluke suda u upravnom sporu stranka može podnijeti zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke Vrhovnom sudu Republike Srpske. Pobijana presuda je njenim dostavljanjem strankama u upravnom sporu stekla formalnu pravosnažnost, pa je protiv iste zahtjev dopušten. Prema članu 13. stav 1. ZUS, tužena strana u upravnom sporu je nadležni organ, čiji se upravni akt osporava, pa kao nezadovoljna stranka ima pravo pokrenuti upravni spor.

Kako proizlazi iz spisa predmeta tužilac je dana 28.4.2016. godine podnio tuženom zahtjev da mu se dostave određene informacije i to: spisak zaposlenih radnika, kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima, zaključenim u 2015. godini i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, a u cilju sprovođenja istraživanja vezano za transparentnost rada organa vlasti. Tuženi je aktom broj: 02-01-OP-2263/16 od 6.5.2016. godine obavijestio tužioca da u vezi sa zahtjevom za dostavljanje ugovora podatke može naći na sajtu tuženog, a u dijelu zahtjeva za dostavljanje spiska zaposlenih radnika je naveo da zahtjevu nije moguće udovoljiti, jer se radi o ličnim podacima zaposlenih lica, koja predstavljaju službenu tajnu, u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Tužilac je izjavio žalbu, u kojoj je odustao od dijela zahtjeva koji se odnosi na traženje podataka u vezi sa zaključenim ugovorima, a u dijelu odbijene informacije je naveo da je došlo do povrede člana 14. stava 1. tačke 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, sa tvrdnjom da tuženi nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak, nakon čega je tuženi donio osporeni akt u formi odgovora na žalbu, osporavajući tvrdnje tužioca da ime i prezime radnika nije lična informacija i da žalilac nije dokazao da ima javni interes, tako da ne postoji pravni osnov za dostavljanje spiska zaposlenih radnika tuženog. Međutim, protiv toga akta tužilac je podnio tužbu, koja je presudom nižestepenog suda od 28.3.2017. godine uvažena i poništen osporeni akt.

Prema članu 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije s tim da pravo pristupa podliježe samo

formalnim radnjama i organičenjima, kako je utvrđeno u ovom zakonu. Odredbama člana 6. 7. i 8. navedenog zakona su propisani izuzeci od objavljivanja tražene informacije, koje utvrđuje nadležni javni organ.

Pravilno je nižestepeni sud uvažio tužbu i poništio osporeni upravni akt, jer je postupanje tuženog nepravilno i nezakonito i u suprotnosti je sa citiranim zakonskim propisima. Cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama je da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama, u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svoga rada, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces, izuzev organičenja (izuzetaka), koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, a u cilju zaštite njihove privatnosti. To znači da je tuženi bio dužan da tužiocu omogući pristup traženim podacima, uz ograničenja koja se odnose na izostavljanje ličnih podataka (generalija) lica na koje se traženi podaci odnose, jer ime i prezime lica sa kojim je tuženi zaključio ugovor o radu ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica i ne predstavlja lične podatke, koje je potrebno štiti u smislu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Stoga je pravilno sud tužbu uvažio i osporeni akt poništio, jer razlozi koje je tuženi naveo u osporenom aktu i u zahtjevu, nisu razlozi kojima bi se dovela u sumnju pravilna primjena odredaba člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Sud je na navode tužbe dao valjano obrazložene razloge, koji nisu u suprotnosti sa navedenim zakonskim odredbama, a koje razloge prihvata i ovaj sud, jer su isti jasni, potpuni i dovoljno obrazloženi.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS pa je na osnovu člana 40. stav 1. ZUS odlučeno kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Snežana Crnojević

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost ovjeka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amil Pr